

Arrest

nr. 302 586 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 maart 2023 een aanvraag in tot de afgifte van een visum gezinshereniging, dit om haar Belgische echtgenoot alhier te vervoegen.

1.2. Verweerder neemt op 12 september 2023 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op datum van 15/03/2023 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door [V.C., geboren op [...]], van Sri Lankaanse nationaliteit, om haar echtgenoot [B.V., geboren op [...]], en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 25/04/2022 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Op basis van elementen in de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Gent in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België; Dit advies van de Procureur des Konings bevindt zich in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zijn advies van 06/09/2023 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvraagster. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

"Het betreft een gearrangeerd huwelijk met een snel verloop. Betrokkenen hebben nooit samen-gewoond, zij hebben enkel virtueel met elkaar kennis gemaakt (en zij leggen hier geen enkel bewijs van voor).

Zij zouden elkaar de dag voor het huwelijk volgens de ene, twee dagen voor het huwelijk volgens de andere, voor het eerst hebben ontmoet, met name op 23/4/2022 of 24/4/2022.

Uit diverse rechtspraak kan afgeleid worden dat indien de tegenstrijdigheden in de verklaringen van betrokkenen niet gaan over kleine details maar over essentiële feitelijke elementen zoals bijvoorbeeld het tijdstip van het ontstaan en het verloop van de relatie, of het feit dat ze elkaar daadwerkelijk hebben ontmoet, betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzaam samenlevingsverband met elkaar op te bouwen. (Gent 24/9/2009, 11de kamer, 2008/AR/1979 en Gent, 10/3/2011, 11de kamer, 2009/AR/1925).

- Mijnheer zou slechts vier dagen na het huwelijk zijn gebleven. Zij zouden elkaar pas een jaar later opnieuw ontmoet hebben in India. Hiervan ligt geen bewijs voor.

- Uit een melding bij de politie blijkt dat mijnheer in juli 2023 seksuele online contacten onderhield met een zekere [T.T.], dit is na het huwelijk met mevrouw.

- Uit het dossier van de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkt dat mijnheer voor het huwelijk met mevrouw [V.], ook navraag deed om met ene mevrouw [G.] te huwen. Later ontkende hij dit, in strijd met de feiten.

- Uit de visitatie aan de woonst blijkt dat mijnheer er niet woont. Hij reageerde niet op uitnodigingen van de politie en kon derhalve niet worden verhoord."

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging en de erkenning van dit huwelijk.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

[...]

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het artikel 62 van de de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 27+21 WIPR”

Zij betoogt als volgt:

“De Belgische overheid heeft beslist om de afgifte van het visum te weigeren. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

De wettelijke grondslag waartoe zij overgaat lijkt in casu niet van toepassing te zijn :

Het artikel 27 WIPR luidt als volgt:

Art. 27.§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

(a) Het artikel 18 WIPR luidt als volgt:

Wetsontduiking

Art. 18. Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Het WIPR bepaalt het volgende:

Art. 46. Onder voorbehoud van artikel 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

De echtgenoot heeft de Belgische nationaliteit. De echtgenote heeft de Sri Lankaanse nationaliteit.

Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buiten lands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen

Nergens in de bestreden beslissing argumenteert de Dienst Vreemdelingenzaken dat het Belgische dan wel Sri Lankaanse recht niet van toepassing zou zijn op het huwelijk, laat staan dat zij argumenteert ingeval welke specifieke feiten dan wel handeling die zou zijn.

(b) Het artikel 21 WIPR bepaalt:

Art. 21. De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbanden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of indien nodig, van Belgisch recht toegepast.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, laat staan aangetoond welke bepaling van het Sri Lankaanse recht onverenigbaar zou zijn met de Belgische rechtsorde

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg onterecht de toepassing van het artikel 21 WIPR ingeroepen om de afgifte van het visum te weigeren. De bestreden beslissing is manifest onwettig gemotiveerd.

(c) Ondergeschikt. schending van het artikel 27 WIPR:

De Belgische overheid heeft geweigerd om de huwelijksakte van verzoeker te erkennen, legen deze beslissing werd hoger beroep aangetekend.

Indien geoordeeld wordt dat deze weigering tot erkenning onterecht was, leidt dit eveneens tot de onwettigheid van de onderhavige beslissing.”

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.3. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een juridische en feitelijke motivering. Zo wordt in de motivering verwezen naar rechtsgronden, waarvan de relevante gelet op de feitelijke motieven, de artikelen 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) juncto artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek betreffen. Er wordt in feite geduid dat het in Sri Lanka voltrokken huwelijk tussen verzoekster en de Belgische referentiepersoon niet kan worden erkend en er bijgevolg geen visum gezinshereniging kan worden afgeleverd. De erkenning van het door verzoekster afgesloten huwelijk zou immers leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde, waarbij verweerder benadrukt dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel. Verweerder wijst hierbij op een door hem gevraagd advies van het parket inzake de erkenning van de betrokken buitenlandse huwelijksakte in België. In zijn advies van 6 september 2023 adviseerde het parket negatief voor wat betreft de erkenning van deze akte en de aflevering van het visum gezinshereniging. Dit omdat het huwelijk in kwestie er kennelijk op is gericht om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven voor verzoekster. Verweerder somt de concrete elementen die tot dit advies hebben geleid vervolgens uitgebreid op.

2.4. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekster de motieven aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële

motiveringsplicht. Hieruit kan worden afgeleid dat ze de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent. Het middel wordt derhalve verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Verzoekster betoogt dat “de wettelijke grondslag” waarop verweerder zich baseert om de afgifte van het visum te weigeren niet van toepassing “lijkt” te zijn. Zij citeert hierbij in eerste instantie artikel 27, §1, van het WIPR. Verzoekster kan niet worden gevolgd voor zover moet worden begrepen dat ze van oordeel is dat verweerder in casu geen toepassing kon maken van artikel 27, §1 van het WIPR. Immers is niet betwist dat verzoekster ter staving van haar visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in Sri Lanka op 25 april 2022 in het huwelijk trad met een man van Belgische nationaliteit. Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het Belgisch bestuur, is artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR wel degelijk in het geding. Deze bepaling, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

2.7. Artikel 27, § 1 WIPR voorziet in de zogenaamde erkenning de plano of van rechtswege erkenning van een buitenlandse authentieke akte indien (1) de akte voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid en (2) haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het krachtens het WIPR toepasselijk recht en (3) dit onverminderd de toetsing van de akte aan wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) en aan de Belgische internationale openbare orde (artikel 21 WIPR) (cf. hof van beroep Antwerpen, arrest van 17 mei 2022, https://www.ipr.be/sites/default/files/rechtspraak/2022_2_20220517.pdf).

2.8. Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegd-heden, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moet de buitenlandse authentieke akte beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR, en moet worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 van het WIPR) of onverenigbaarheid met de openbare orde (artikel 21 van het WIPR) (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). In casu wordt verweerder, als overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging, geconfronteerd met een buitenlandse huwelijksakte. Verweerder kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum gezinshereniging, verifiëren of deze huwelijksakte waarop verzoekster zich beroept, rechtsgeldig is.

2.9. Vervolgens citeert verzoekster de artikelen 18 en 46 van het WIPR en geeft ze aan wanneer er sprake is van wetsontduiking. Ze betoogt, “Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen. Nergens in de bestreden beslissing argumenteert de Dienst Vreemdelingenzaken dat het Belgische dan wel Sri Lankaanse recht niet van toepassing zou zijn op het huwelijk, laat staan dat zij argumenteert ingevolge welke specifieke feiten dan wel handeling die zou zijn.”

2.10. De Raad zou verzoekster kunnen volgen mocht verweerder inderdaad artikel 18 van het WIPR in concreto toepassen. Ook al vernoemt verweerder de voormelde bepaling, hij past ze echter niet in concreto toe (cf. punt 2.3). Verzoekster kan dan ook geen motieven verwachten in de bestreden beslissing in het licht van die bepaling zoals ze dit toelicht in het verzoekschrift.

2.11. Vervolgens citeert verzoekster artikel 21 van het WIPR en stelt ze dat verweerder nergens motiveert laat staan aantoont welke bepaling van het Sri Lankaanse recht onverenigbaar zou zijn met de Belgische rechtsorde. Artikel 21 WIPR stelt in het eerste lid: *“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.”* Onder openbare orde wordt de internationale privaatrechtelijke openbare orde begrepen. *“Een wet raakt deze internationale openbare orde indien de wetgever, door de bepalingen van die wet, een beginsel heeft willen vastleggen dat hij als wezenlijk beschouwt voor de in België gevestigde morele, politieke of economische orde en dat, op die grond, noodzakelijk de toepassing in België moet uitsluiten van elke vreemde rechtsregel die hiermee strijdig is of hiervan afwijkt, zelfs indien deze volgens de gewone regels van de wetsconflicten van toepassing is (zie ook: Cass. 18 juni 2007, TBBR 2008, 520)”* (geciteerd in hof van beroep Antwerpen, bovenvermeld arrest van 17 mei 2022).

2.12. De bestreden beslissing stelt inderdaad niet welke toepassing van een bepaling van Sri Lankaans recht wordt geweigerd omdat ze kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde. De verwachting van verzoekster dat dit wel zou worden vermeld in de bestreden beslissing is echter irrelevant. Immers is verzoekster erin geslaagd te huwen, ondanks de in de bestreden beslissing opgesomde concrete vaststellingen, waar zij overigens niet op ingaat. Er kan dus redelijkerwijs worden besloten dat het Sri Lankaans recht niet sanctionerend optreedt tegen geveinsde huwelijken.

Elke Belgische overheid kan op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde weigeren een huwelijk te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten (artikel 146bis van de Vreemdelingenwet). Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel zoals de bestreden beslissing stelt en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR (cf. familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), vonnis 20 april 2018, https://lex.igo-ijf.be/sites/2122/files/articles/tijdschrift_2019_4.pdf).

2.13. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze opwerpt dat verweerder *“onterecht de de toepassing van artikel 21 WIPR heeft ingeroepen om de afgifte van het visum te weigeren. De bestreden beslissing is manifest onwettig gemotiveerd”*.

2.14. Ten overvloede, in het geval dat een erkenning van een huwelijk voltrokken in het buitenland toch eerst de uitdrukkelijke controle inhoudt van het door de buitenlandse overheid toegepaste recht, in casu Sri Lankaans recht, er dus niet onmiddellijk kan worden teruggegrepen naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek zonder identificatie van de buitenlandse rechtsregel, biedt artikel 46 van het WIPR nog soelaas, dat eveneens in de bestreden beslissing wordt vermeld. Immers op grond van deze laatste bepaling kan verweerder de instemming van de Belgische echtgenoot toetsen aan de vereisten van het Belgisch recht, en meer bepaald aan artikel 146bis Burgerlijk Wetboek waarnaar de bestreden beslissing zoals gezegd verwijst.

2.15. De Raad neemt ten slotte akte van verzoeksters *“ondergeschikt”* betoog dat zij beroep aantekende tegen de beslissing tot weigering van erkenning van de huwelijksakte door verweerder en dat indien zou worden geoordeeld dat deze weigering onterecht was, dit leidt tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. De Raad stelt echter vast dat een dergelijk vonnis van de familierechtbank in casu niet voorligt. Ter terechtzitting vraagde de verzoekende partij de behandeling van huidige zaak uit stellen totdat de familierechtbank zich heeft uitgesproken. De Raad gaat hier echter niet op in. Er is hiervoor geen wettelijke grondslag en de Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelfs nog geen concrete pleitdatum kan voorleggen.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA